

Chương 12

Câu Chuyện Của Những Người Ở Lại

“Đồ ngốc. Quyết tâm có chừng đó mà đòi vào khoa Thú y à?”

Nan Ah kẹp điện thoại vào giữa mặt và vai, tay chuốt mascara lên hàng mi. Cô thở dài một hơi....

“Đừng có than phiền nữa, cái này là do em chọn mà. Mọi người đều can ngăn nhưng em nhất quyết đòi vào đấy thôi. Tự chịu trách nhiệm đi. Cứ làm theo năng lực của mình. Đừng có mè nheo vô ích với chị nữa.”

Cây mascara rung rung, Nan Ah buông ra lời cảnh cáo.

“Ừm. Bây giờ đã lên đường cao tốc Youngdong rồi. Hôm nay em đừng có lại gần chị đấy. Cấm tuyệt đối! Cứ thử nắm tay chị xem, chết chắc nghe chưa.”

Sau khi lên tiếng mắng mỏ, cô lại khúc khích cười hết như thiếu nữ tuổi dậy thì. Nan Ah ngắt điện thoại, quay lại tiếp tục ngắm nghía khuôn mặt trong gương.

“Nan Woo à?”

“Vâng.”

“Sao thế?”

“Nhét tay vào hậu môn bò để kiểm tra trực tràng xong thì nó ngắt luôn.”

“Ha ha. Đúng là Nan Woo mà.”

“Thì đấy. Bảo bắt một con gà đã run như cây sậy, thế mà lại đòi vào khoa Thú y.”

“Con bé yêu động vật mà.”

“Vâng vâng. Tất cả đều chỉ cung Nan Woo thôi. Yoon Nan Woo là thiên sứ còn Yoon Nan Ah là kẻ độc ác. Úi a! Giáo sư!”

Nan Ah đang chuốt mascara hết toáng lên.

“Sao bỗng dưng anh lại đập phanh thế hả?”

Cây mascara quệt một đường dưới mắt Nan Ah như sâu róm. Cô chấm nước miếng nhẹ nhẹ tẩy đi nhưng chỉ làm quàng mắt đen ngòm đậm thêm. Nan Ah thử trang điểm mắt thêm lần nữa rồi thở phò ra một hơi, đóng nắp cây mascara lại.

“Trời ơi. Lâu lắm mới trang điểm cho đẹp để một chút vậy mà giờ thành gấu trúc rồi.”

Ho Rim khẽ liếc mắt sang Nan Ah đang làm bầm trong miệng, khẽ phì cười. Dù không trang điểm đi nữa trông cô vẫn xinh đẹp, sao lại phải mất công thế làm gì.

“Lễ khai trương vườn thực vật là mười giờ phải không?”

“Vâng. Thế nên anh giậm chân mạnh lên đi ạ. Cứ thế này thì trễ mất thôi.”

Xem ra Nan Ah đã bỏ cuộc vụ trang điểm. Lần này cô xõa mái tóc được buộc lại bằng sợi dây thun, chuyên tâm chải tóc bằng ngón tay.

“Chết tiệt. Đến tóc cũng tỏa ra mùi thuốc sát trùng nữa.”

Nan Ah bảo có mùi cresol phát ra rồi khịt khịt mũi nhưng vào mũi Ho Rim, ngoài mùi túi hoa khô ra anh chẳng ngửi thấy gì.

“Sinh hoạt ER¹ thế nào?”

“Anh không biết hay sao mà còn hỏi? Mùi vị của cái chết đấy. Bệnh nhân say rượu thì ngang ngược làm trời làm đất. Hôm qua còn có một người bị cưỡng hiếp nhập viện. Cứ làm theo hướng dẫn của Hội phụ nữ là được rồi, nhưng lúc đó hoảng loạn quá nên không làm gì được. Giờ mới có gần mười ba tuổi...”

Dường như ký ức của ngày hôm qua trở lại, Nan Ah khẽ rùng mình.

“Nhất định phải bắt được thằng cha ấy, rồi xé toạc cái đó của gã ra.”

Ho Rim tặc lưỡi trước những lời quá khích của Nan Ah. Chẳng hiểu sao nửa thân dưới của anh ta có cảm giác muốn co rúm lại.

“Sao vậy?”

“À... à không. Em đã quyết định chọn khoa nào chưa?”

“Anh bảo quyết định á? Bọn họ phải nhận em ấy chứ. Em đang nghĩ sẽ đến PS² hay DR³ kiếm được cả đồng tiền ấy. Còn không thì... đến NS⁴ cũng được.”

Vừa nghe đến NS, Ho Rim đã gật đầu. Có lẽ ngay từ đầu Nan Ah đã chọn NS rồi. Vì Hyun Moo, cô đã liên tục ra vào NS đến mức thấy chán ghét.

“May là không phải MG⁵.”

“Bởi vì có ai đó không nhận mà.”

Dáng vẻ căng môi của cô trông vẫn y hệt như năm mười sáu tuổi

“Kỳ nghỉ cũng trùng vào dịp cuối vụ, sao em bực bội thế?”

Đường cao tốc Youngdong kẹt xe hơn anh ta tưởng. Đường như bất mãn chuyện gì đó, Nan Ah lại phụng phịu.

“Lâu lắm mới được nghỉ về quê mà mặt mũi em sao thế?”

“Mặt em thế nào cơ?”

“Như mấy thằng choai choai tuổi dậy thì không được thỏa mãn ấy.”

“Em sẽ báo cáo anh quấy rối tình dục đây. Có ảnh của kẻ tình nghi làm chứng cứ. A, anh đừng cử động nhé.”

Nan Ah lôi điện thoại ra, liên tục chụp lại bộ dạng lái xe của Ho Rim.

“Thôi đi. Tôi đã cảnh cáo là không thích chụp ảnh rồi còn gì. Thấy chán quá thì ngủ giùm đi.”

Ho Rim tăng âm lượng nhạc to lên như thể không muốn tiếp tục nói chuyện với cô nữa. Nan Ah nhìn ngón tay anh ta nhấn nút âm lượng, rồi vùi sâu vào ghế nhắm mắt lại. Trong chiếc xe có điều hòa mát lạnh chỉ vang lên giọng hát gợi cảm của Britney Spears.

“Em hỏi anh một câu được không?”

“Không được.”

Tưởng Nan Ah đã ngủ, thế nhưng cô vừa nhắm mắt vừa hỏi.

“Sao giáo sư không kết hôn ạ?”

“...”

“Anh giải quyết ham muốn như thế nào vậy ạ?”

“...”

“Đừng tự xử nữa, anh thực sự không muốn ngủ với phụ nữ sao ạ?”

Chiếc xe của Ho Rim phát ra tiếng kít chói tai, di chuyển loạng choạng trên đường.

“Yoon Nan Ah!”

Ho Rim vội vã tấp xe vào lề đường. Nan Ah vẫn đang lỳ lợm nhắm mắt đột nhiên quay đầu lại nhìn anh ta.

“Chẳng lẽ lý do mỗi kỳ nghỉ hè anh đều đến Hoengseong là...”

“Không phải.”

Câu nói Nan Ah khó khăn lắm mới có thể mở lời, Ho Rim lại cương quyết chặn ngang ngay lập tức. Anh ta trả lời như thể đã biết rõ câu hỏi của Nan Ah là gì.

“Tôi biết em đang nghĩ gì, nhưng không phải đâu.”

“Thế thì tại sao? Sao anh không kết hôn mà lại sống thế này?”

“Em không cần phải lo chuyện đó.”

“Giáo sư làm em phải lo còn gì.”

“Nếu đúng vậy thì cho tôi xin lỗi, nhưng từ giờ em đừng lo nữa. Sau này tôi sẽ đi xem mặt, sẽ ngủ với phụ nữ như lời em nói, cũng sẽ kết hôn.”

“Em cũng là... phụ nữ đấy.”

Nan Ah dường như đột nhiên chăm chăm vào đôi mắt Ho Rim.

“Không, em không phải.”

Ho Rim lắc đầu.

“Đối với tôi em không phải phụ nữ. Em... là con của tôi.”

Đứa con vô cùng quý giá.

Ho Rim nhìn gương mặt dần nhăm nhúm của Nan Ah, trái tim anh ta cũng nhần nhúm theo.

“Hức.”

Nan Ah vui mặt vào tay khóc nức nở. Ho Rim định đưa tay lên xoa phía sau đầu cô, nhưng rồi bàn tay khựng lại giữa không trung. Anh ta ngược mặt nhìn lên bầu trời mùa hè, nơi những đám mây đang lửng lơ trôi.

Mong cho mùa hè này, cơn say nắng chóng qua đi.

“Nan Ah à. Britney mặc bikini nhảy nhót ấy buồn đến thế nào nhỉ?”

Ho Rim vừa dứt lời, Nan Ah càng khóc to hơn, hết như một đứa trẻ. Trong xe chỉ có tiếng khóc cùng giọng hát gợi cảm của Britney vang lên.

“Bà ơi!”

“Ông ơi!”

“Ôi chao, hai con cún của bà.”

Hai cô bé mặc đầm liền màu trắng, tóc dài ngang vai chạy ùa tới. Phu nhân Victory ôm hai cô bé vào lòng chặt đến suýt ngạt thở. Nhìn ba bà cháu, luật sư Lee nheo mắt lại.

“Bà ơi, cháu nhớ bà lắm.”

“Cháu nhớ bà nhiều hơn.”

“Không. Cháu nhớ bà nhiều, nhiều, nhiều hơn.”

Hai cô bé không phân biệt được ai với ai, há cái miệng hồng như mấy chú én con, chí chóc tự nhận mình mới là người nhớ bà nhiều hơn. Răng cửa mọc ra ở cái lợi hồng hồng lấp lánh như chồi non.

“Hai đứa không thèm nhớ ông già này à?”

“Cháu cũng nhớ ông lắm.”

Dù phải được nhắc nhở, hai cô bé mới chịu nhớ đến mình, thế nhưng dáng vẻ tươi cười của chúng cũng đủ khiến ông hài lòng.

“Soo Ryun và mẹ đâu rồi?”

“Cháu không biết ạ. Mẹ chỉ thương mỗi anh thôi.”

Yeon Woo dẩu môi ra như mách lẻo. Woo Yeon giống y hệt cô bé cũng gật gật đầu như thể mới nghe được một câu đúng ý.

“Làm gì có chuyện đấy. Mẹ thương tất cả các cháu như nhau mà.”

“Hừ.”

Yeon Woo và Woo Yeon khoanh tay lại, khịt mũi giống hệt nhau.

“Mỗi lần đi ngủ, chỉ có anh được mẹ vỗ người thôi. Chị cũng muốn được mẹ vỗ về mà.”

“Em cũng thế.”

“Lúc cắt móng tay, mẹ cũng bảo móng tay anh là đẹp nhất.”

“Móng tay tụi mình còn đẹp hơn.”

“Đã thế lúc anh lên cấp hai, mẹ còn bảo anh dùng phòng khách chính nữa cơ.”

“Đúng rồi. Đó là phòng của bố mà.”

Lần lượt giơ từng ngón tay lên, hai cô bé sinh đôi mách lẻo không ngừng nghỉ.

“Chuyện đấy thì mẹ nói đúng mà. Lúc bố các cháu lên cấp hai cũng sử dụng phòng khách chính đấy. Anh sử dụng phòng khách chính tức là đã thành người lớn rồi.”

Phu nhân Victory vỗ về lưng hai cô bé sinh đôi, dăm dăm nhìn ra Yeon Woo Dang.

“Ôi trời, đã đến giờ này rồi sao. Yeon Woo dắt anh lại đây, còn Woo Yeon dắt mẹ nhé. Không là trễ đấy.”

“Dạ!”

Nhìn theo hai đứa cháu gái chạy vụt đi như bướm trắng, phu nhân Victory duỗi lưng, quay đầu nhìn ngôi nhà cổ. Ở nơi thời gian như ngừng trôi này, chúng nó đã lớn lên, còn mọc cả răng.

“Nhờ có tụi nhỏ mà ngôi nhà như trẻ lại.”

“Đúng thế.”

Luật sư Lee chấp hai tay ra sau, ngược nhìn mái hiên thanh nhã của ngôi nhà cổ già nua, nơi từng hiếm hoi mới có tiếng chuông gió len lỏi giờ đã tràn ngập tiếng cười của lũ trẻ.

“Giờ đột nhiên tôi lại nghĩ, tấm lòng của mẹ có khi là thật lòng.”

Phu nhân Victory ngồi trước hiên, thẫn thờ ngẩng mặt lên nhìn bầu trời mùa hè.

“Khi mẹ cắt bỏ mối dây Jeogori của tôi, tôi đã oán hận và sợ hãi biết bao, nhưng giờ nghĩ lại, một nửa tấm lòng bà thực muốn nghĩ cho tôi. Khi nhìn Nan Da tôi cũng đã nghĩ thế. Tôi thực sự không biết phải làm sao với con bé, không muốn trở thành gánh nặng của nó.”

“Bà cũng thế mà. Lựa chọn là việc của bà.”

Luật sư Lee ngồi bên cạnh phu nhân Victory, vỗ lên mu bàn tay khô ráp.

“Phu nhân Lee Ki Ja. Nếu bà không muốn trở thành gánh nặng, vậy cái này thì sao?”

Luật sư Lee chỉ vào cái túi Jeogori⁶ hỏi. Phu nhân Victory khẽ lắc đầu.

“Cứ như bây giờ cũng tốt rồi. Giống như bạn bè vậy.”

“Chết tiệt. Ngày mai sau khi lên Seoul tôi phải bán cái nhẫn này ngay.”

“Ha ha. Vậy đi.”

“Ôi chao. Cuộc đời Lee Jung Woo lại kết thúc như thế này sao. Tôi phải tìm hiểu Silver Town ở đâu tốt thôi. Phải yêu đương với một bà quả phụ thật giàu ở Silver Town⁷.”

“Thế cũng ổn mà.”

Với tâm trạng vừa biết ơn vừa cảm thấy có lỗi, phu nhân Victory nâng giọng lên, bật cười thật to.

“Anh, làm gì thế?”

Yeon Woo mở cánh cửa phòng Soo Ryun. Cậu thiếu niên đang nhìn chăm chăm vào gương quay đầu lại.

“Bà đến rồi. Giờ không đi là trễ đấy.”

“Ừ. Đi thôi.”

Cậu thiếu niên vuốt ve mái tóc của Yeon Woo, nở nụ cười. Yeon Woo bĩu môi. Hề anh cười như thế, cô bé lại không tài nào nổi giận được. Mỗi khi anh cười, khóe môi bên trái nhấc lên, xuất hiện một cái lúm đồng tiền thật xinh.

“Anh oi.”

“Hừm?”

“Anh có nhớ chuyện đó không?”

“Chuyện gì?”

“Bố và mẹ in tay lên cái gì trắng trắng như bột mì ấy. Làm thành hình ngôi sao.”

“Ừ.”

“Cái đấy vui thật nhỉ?”

“Ừ.”

Cậu thiếu niên gật đầu, nhẹ nhàng nheo mắt. Mắt phải của cậu lại nhỏ đi một chút.

“Woo Yeon đâu rồi?”

“Đến chỗ mẹ rồi.”

“Bọn mình cũng đi nhé? Tới chỗ mẹ và Woo Yeon?”

“Ừ.”

Cậu thiếu niên nắm chặt tay cô em gái, chạy về phía cái ao mọc đầy hoa súng.

Một cơn gió thổi đến, đổ đầy Yeon Woo Dang. Nó lướt qua hoa súng trong ao, thoảng đưa nhè nhẹ trước hiên rồi thổi qua cuốn sổ để mở trên chiếc bàn đọc sách dùng để học chữ nổi từ rất lâu trước đây.

Ghi chú:

1. Emergency Room: Phòng cấp cứu.
2. Plastic Surgery: Ngoại khoa Chỉnh hình.
3. Dermatology: Khoa Da liễu.
4. Neuro Surgery: Khoa Ngoại Thần kinh.
5. Medicus Gratus: Khoa Nội.
6. Một loại túi thơm truyền thống của Hàn Quốc, có hình dạng giống hanbok.
7. Viện dưỡng lão.